

Micimackó egy nap arra ébredt, hogy semmi dolga nem akadt. Nem volt kedve felkelni. Künn, a Százholdas Pagonyban tombolt a hóvihár. Aztán medvének megunta a forgólódást, és mégiscsak felkelt. A gramofonra kedvenc Halász Judit-lemezét tette fel, majd a kamrába indult mézért. A bödönt az asztalra helyezte, leült, finom mancsát belemártotta az édes matériába. Szájához emelte balját, s egyetlen hatalmas nyelvcsapással eltüntette róla a nyúlós nyalánkságot.

– Fűjj – üvöltötte Micimackó mérgesen, s a padlóra fújta a mézet. – Ha így folytatom, skarlátot kapok az egyhangú étkezéstől.

Micimackó ugyanis utálta a mézet. Sőt, utált minden sztereotípiát. Azért, mert ő történetesen medvének született, miért kellene rajongania a mézért? Azért mert idióta meseírók ezt várják el tőle. *Nem, nem és nem.* Kiáltotta, majd földhöz vágta a mézes bödönt. Felvette sapkáját, sálját, majd megpróbálta a hasán kissé lejjebb húzni pólóját, de nem ment: a ruhadarab L-es volt, a medve pocakja pedig XXL-eset kívánt volna.

– Azért annak a csávónak is adnék pár sallert az orrára, aki egy hideg pagonyban élő mesehősnek ilyen kinőtt rongyot rajzol a hasára – mérgeződött Mici, azzal kivágta házikójának faajtóját.

Malacka háza felé vette az irányt. Arcán komisz ráncok húzódtak, gyomra pedig korgott az éhségtől. Mikor barátja házához ért, szó sem volt kopogásról. Medvetalpával rúgta be a rozzant ajtót. Malacka éppen a fotelban ült és intenzíven bénázott.

– Mi a fenét csinálsz, te malac? – üvöltött Micimackó.

Malacka hosszú órák óta próbált megpucolni egy narancsot, de hol kiesett a gyümölcs a kezéből, hol megvágta késsel az ujját, hol szembespiccelte magát a narancs levével. Keze véres volt, arca ragadós a gyümölcslejtől.

– Mit csinálnék, Micimackó? Bénázok. Tudod, milyen szerencsétlen vagyok. Kicsi, béna, meg a komplexusaim. Nem ismersz esetleg egy jó pszichiátert. Igazán rám férne...

– Elhallgass, te szopós malac! Nem segíték! Elegem van belőled. Nem tölthetem az életemet azzal, hogy egy folyton bénázó apró disznót pátyolgotok. Különben is, vége lesz itten a bőrdíványos palivilágnak! Jönnek a farkastörvények! Győzzön az erősebb! Le a méz és a szeretet illúziójával! A szív uralmát ezennel felváltja a has birodalma. Jön a medvefeletti medve.

Azzal Micimackó kirántotta Malacka konyhafiókját, s onnan egy fanyelű húsragot kést kapott elő. Az apró sertés úgy remegett a fotelban, ahogy orosz regényekben a nyárfa levele szokott. Micimackó egy határozott suhintással levágta barátjáról a csíkos kisruhát, s közben azon morfondírozott, vajon milyen lelki alkat lehet az, aki egy malacot darázsnak rajzol.

Három óra múlva a kakukkfüves, majorannás sült hús illata tovakígyózott a berúgott ajtón át, s kavargott a Pagony felett. Először Tigris pattogott oda Malacka házához, akár egy piros pöttyös gumilabda, ő érezte meg először az illatot, mert tudvalévően a tigriseknek van a világon a legjobb orruk.

– Micsoda fenséges malacpecsenye, csoda, hogy nem egy tigris készítette, hiszen a pecsenyesütéshez a világon legjobban a tigrisek értenek, ez köztudott – kiáltott Tigris.

– Elegem van a répából, húst akarok! – dühöngött Nyuszi.

– Az aprólékból becsináltat lehetne csinálni – okoskodott Bagoly.

– A füle lehet Zsebibabáé? – kérdezte Kanga, száján szelíd és anyai mosollyal.

Azzal elkezdődött a lakoma, falták az ízes húst, s nem szóltak egy árva szót sem, csak tömték mesefejüket. Egyedül Füles szólalt meg, mikor már kissé jóllakott:

– Malackát nem hívjuk enni? – kérdezte bátortalanul.

Az állatok összenéztek, majd egyszerre üvöltötték Fülesnek:

– Maaarha!

– Nem, számár – motyogta csonkán Füles, mert zavarában leesett a farka.

A dolgok későbbi lefolyásáról csupán annyit: a has birodalma tényleg megvalósult a Százholdas Pagonyban. Igaz, nem volt hosszú életű. Tigris pár nap múlva bebizonyította, hogy a világon a legjobb rántott baglyot a tigrisek tudják elkészíteni. Nyuszi a répás tigrisokánnal aratott nagy sikert kis barátai előtt. Micimackó a nyúlparikás mezején tündökölt. Füles viszont a medvepörköltre kapott rá. Ha nincs ló, számár is jó, mondta Zsebibaba, mikor a spájzban felakasztotta Fülesből készült csípős kolbászait. Kanga pedig azt a tételt támasztotta alá, miszerint nemcsak a forradalmak eszik meg saját gyermekeiket...

Arról pedig mar csak Róbert Gida tudna részletesen és ízesen mesélni, milyen is az igazi, faszénparázon készült, jól átsütött kengurusteak.